

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **L. T. T.**, narozená X
státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2024, č. j. MV-75594-23/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. MV-75594-23/SO-2023, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 2. 2023, č. j. OAM-42138-29/ZM-2022, kterým byla dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 16. 6. 2022.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. V podané žalobě žalobkyně konstatovala, že se synem a dcerou společně žijí ve společné domácnosti. Dcera žalobkyně na území ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty a syn žalobkyně pobývá na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní – vzdělávací aktivity a studuje. Uvedla, že je sice vdaná, manžel žije ve Vietnamu, ale jejich vztah se již dávno rozpadl a je již pouze formální. Jedinými blízkými rodinnými příslušníky, se kterými tvoří fungující rodinu, jsou dcera a syn, kteří s ní žijí ve společné domácnosti v ČR. Zdůraznila, že dcera a syn žalobkyně mají zájem na zachování dosavadního rodinného života s matkou. Chtějí, aby její zaměstnanecká karta byla prodloužena, což jí umožní zůstat s rodinou a vedle toho jí rovněž umožní legálně pracovat a vydělávat peníze, aby podpora syna při studiu a jeho výživa nebyla závislá pouze na výdělku dcery. V tomto kontextu je dle žalobkyně podstatné, že syn je nezaopatřeným zletilým dítětem žalobkyně, protože se na území ČR soustavně a nepřetržitě připravuje na budoucí povolání a žalobkyně jako jeho matka k němu má vyživovací povinnost. Zdůraznila, že neprodloužení zaměstnanecké karty představuje závažný a nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života všech tří příslušníků rodiny. Dle žalobkyně je podstatné, že by za svojí rodinou nemohla z Vietnamu přicestovat v rámci jiného pobytového oprávnění, protože z důvodu kvót stanovených nařízením vlády nemůže žádat ani o zaměstnaneckou kartu, ani o vízum za účelem podnikání a nesplňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců. Rozdělení rodiny by proto bylo trvalé. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaná nikde neřeší, zda v případě vycestování z území ČR bude na základě žádosti podávané na Velvyslanectví v Hanoji mít reálnou možnost získat nějaké pobytové oprávnění, které by jí umožnilo návrat do ČR za synem a dcerou. Zda je v případě hrozícího zásahu do rodinného a soukromého života rodiny povinností správního orgánu zabývat se, zda je možnost získání nového pobytového oprávnění cizincem reálná, judikovaly správní soudy, přičemž poukázala na závěry Krajského soudu v Brně v odst. 23. rozsudku č. j. 34 A 34/2023-37 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 Azs 405/2021-34. Žalobkyně s odkazem na tuto judikaturu uvádí, že v případě vycestování pro ni možnost získání nového pobytového oprávnění může být neřešitelná.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný v písemném vyjádření trval na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalovaný uvedl, že ač má zamítavé rozhodnutí dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně, nejedná se o dopad nepřiměřený. Zdůraznil, že žalobkyně vykonávala nelegální práci od 1. 6. 2021 minimálně do 15. 11. 2022, intenzita porušení právních předpisů je tedy vysoká. Žalovaný neshledal žádné mimořádné okolnosti, které by možnou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí osvědčovaly, např. péče o nezletilé děti, nepříznivý zdravotní stav, prokazatelná materiální nouze, nutnost péče o některého člena rodiny. Obě děti žalobkyně mají pobytová oprávnění nezávislá na žalobkyni, jsou dospělé, v řízení nebylo prokázáno, že by byly na péči žalobkyně závislé, ani že by na jejich péči byla závislá žalobkyně. Žalobkyně je v produktivním věku, nebylo prokázáno a ani žalobkyně netvrdila, že by jí její zdravotní stav neumožňoval získat zaměstnání či podnikat v zemi původu a podporovat svého syna na dálku. Zdůraznil, že žalobkyně a její děti již byly od sebe odloučeny, a to když žalobkyně v roce 2017 získala pobyt na území ČR, zatímco v zemi původu nechala nezletilé děti ve věku 14 let, resp. 16 let. Žalobkyně žila na území ČR bez dětí po dobu několika let až do roku 2021, kdy tyto získaly pobyt na území ČR. Z otisků razítek v cestovním pase žalobkyně je zřejmé, že žalobkyně své tehdy nezletilé děti ani jednou nejela do země původu navštívit. K námitce, že žalovaný pochybil, když nepřistoupil

k provedení výsledků rodiny, je třeba uvést, že žalobkyně měla možnost podrobnosti týkající se rodinného soužití a zásahu do rodinného života tvrdit ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 8. 11. 2024, kdy pouze poukazovala na neaktuálnost údajů o bydlištích rodinných příslušníků. K odkazu na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 34/2023-37 poukázal na to, že se týkal skutkově odlišné situace, neboť soud se vyjadřoval k případné nemožnosti dané cizinky vrátit se na území a získat jiné pobytové oprávnění za situace, kdy na území pobývaly její tři nezletilé děti, které disponovaly trvalými pobyty, a na území ČR pobýval i jejich otec, bývalý manžel cizinky. To však není případ žalobkyně; její děti jsou zletilé, přičemž nebylo prokázáno, že by členové rodiny byli nějak závislí na vzájemné osobní péči. Žalovaný konstatoval, že rodinná a osobní situace žalobkyně nijak nevybočuje z běžných případů, kdy některému cizinci není prodlouženo pobytové oprávnění a ten se musí uchýlit do jiného státu a styk se svými blízkými si musí zajistit jiným způsobem, ať již jiným pobytovým oprávněním či návštěvami v domovské nebo jiné zemi. Měl za to, že v daném případě převáží veřejný zájem na dodržování právních předpisů na poli zaměstnanosti, tedy aby cizinci primárně dodržovali parametry svého oprávnění k pobytu a neuspokojovali své životní potřeby na základě příjmů, které jim plynou z nelegálního zaměstnání, nad soukromým zájmem žalobkyně, která chce zůstat se svými dospělými dětmi.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného namítala, že nelegální práce sice představuje porušení právních předpisů, ale nejedná se o „intenzivní“ porušení, jak tvrdí žalovaný. Intenzita nemůže spočívat pouze v délce doby porušování správního předpisu. Namítala, že mezi ní a jejím synem je vztah jako mezi rodičem a nezaopatřeným zletilým dítětem, ke kterému má matka vyživovací povinnost. Zdůraznila, že v zemi původu není schopná dosahovat takových příjmů, aby mohla plnit vyživovací povinnost k synovi, který v ČR studuje vysokou školu. Žalovaný má pravdu v tom, že může ve Vietnamu získat zaměstnání nebo podnikat, ale není schopná dosáhnout takových příjmů, aby mohla syna podporovat. Rozdíl mezi příjmy ve Vietnamu a příjmy dosahovaných v ČR je všeobecně znám, je všeobecně známo, že společnosti podnikající v Evropě nechávají svoje výrobky vyrábět právě ve Vietnamu z důvodu nízkých mezd, které tam platí zaměstnancům. Žalobkyně odkazuje například na článek, ze kterého vyplývá, že pokud by byla zaměstnaná pro zahraniční společnost jako šička, vydělala by si ve Vietnamu kolem 7 000 Kč, z čehož syna podporovat nemůže. Jedná se o mzdu, která je hluboce pod hranicí minimální mzdy v ČR. Poukázala na to, že podstatná je aktuální situace, kdy obě děti již žijí v ČR spolu s ní a syn studuje vysokou školu. Žalobkyně odcestovala z Vietnamu do ČR, aby dětem zajistila lepší život. Její příjem nikdy nebyl takový, aby mohla každoročně cestovat nebo aby je mohla pravidelně navštěvovat. Uvedla, že v průběhu řízení svoji rodinnou situaci opakovaně popisovala v různých podáních. Není zřejmé, proč se žalovaný zaměřil pouze na vyjádření ze dne 8. 11. 2024. Zdůraznila, že s dětmi žije ve společné domácnosti, kde syn je přes týden v Praze, kde studuje a vrací se na víkendy.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
6. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Soud podotýká, že žalobkyně v žalobě označila jako osoby zúčastněné na řízení své děti, u nichž nebylo uvedeno, že by byly právně zastoupeny. Soud dětem žalobkyně zaslal poučení osob zúčastněných na řízení, nicméně ty na dané poučení nijak nereagovaly.
8. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobkyni připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), tj. v projednávané věci do 17. 1. 2025, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 18. 12. 2024. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobkyně nově vznesla v replice k vyjádření žalovaného ze dne 10. 3. 2025, neboť tak učinila až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnými námitkou, že nelegální práce sice představuje porušení právních předpisů, ale nejedná se o „intenzivní“ porušení, jak tvrdí žalovaný, a že intenzita nemůže spočívat pouze v délce doby porušování správního předpisu.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
10. S odkazem na citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
11. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně NSS konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). (...) Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.“

12. Vychází ze shora uvedeného je ve věci nutno uvést, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jí vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, proč žalovaný považoval námitky uplatněné žalobkyní v odvolání za liché a nedůvodné. Žalovaný se dostatečným způsobem na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí vyjádřil k otázce dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich zletilých dětí a odůvodnil, proč dopad napadeného rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich dětí. Tím žalovaný zcela odpovídajícím způsobem reagoval i na námitku žalobkyně o nutnosti zachování společné domácnosti a ochraně rodinného a soukromého života rodiny žalobkyně. Soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a námitky žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nejsou důvodné.
13. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), jde-li o důvody uvedené v § 178f odst. 1 písm. a) a c) až f), a dále § 46 odst. 6 písm. e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední oznámenou pracovní pozici.
14. Dle § 46 odst. 6 písm. e) věty druhé zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.
15. Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se nelegální práci rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
16. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že k prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nedojde, vykonával-li žadatel práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou je podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti považován za výkon nelegální práce.
17. Soud poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně jako držitelka zaměstnanecké karty vykonávala činnost, která není v souladu s tím, na jakou pracovní pozici jí byla zaměstnanecká karta vydána, resp. prodloužena doba její platnosti; žalobkyně dle žalovaného na území ČR prokazatelně vykonávala nelegální práci, protože neplnila na území účel pobytu. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobkyně nevykonávala zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána (ale vykonávala

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

činnost v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou), dopustila se výkonu nelegální práce nejméně v období od 1. 6. 2021 do 15. 11. 2022, tedy 1 rok a více než 5 měsíců.

18. To, že žalobkyně vykonávala nelegální práci, není nikterak sporné. Žalobkyně totiž v žalobě neuplatnila žádnou včasnou námitku, kterou by zpochybňovala skutečnost, že se dopustila nelegální práce. Otázkou, zda žalobkyně vykonávala v období od 1. 6. 2021 do 15. 11. 2022 nelegální práci a jaká byla intenzita porušení právních předpisů v souvislosti s výkonem nelegální práce, se proto soud nezabýval.
19. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
20. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, což není nyní projednávaný případ [viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. 9, a tam citovaná judikatura]. Jelikož zákon o pobytu cizinců v tomto případě neurčuje, že by se měla hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaný nijak nepochybil, jestliže uvedl, že neměl dle zákona o pobytu cizinců povinnost hodnotit přiměřenost jeho rozhodnutí. V tomto směru je závěr žalovaného správný a je zcela přezkoumatelný.
21. Žalovaný byl přesto povinen v odůvodnění přezkoumatelně vysvětlit přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to právě s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobkyně ve správním řízení takové konkrétní námitky vznesla (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, odst. 22 a tam citovanou judikaturu, nebo ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-35, zejm. odst. 35–36).
22. Soud zdůrazňuje, že žalobkyni nemohly správní orgány prodloužit dobu platnosti zaměstnanecké karty, neboť v případě žalobkyně byla zjištěna skutečnost (výkon nelegální práce), která znemožňuje prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tedy nemohly rozhodnout jinak než zamítnout žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
23. Byla-li pak v případě žalobkyně zjištěna skutečnost, která dle zákona o pobytu cizinců znemožňuje prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, není možné, aby k prodloužení pobytového oprávnění postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí. Nesplňují-li žalobkyně zákonné požadavky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, nemůže si prodloužení tohoto pobytového titulu vynutit přes právo na soukromý a rodinný život.
24. Soud dále zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalobkyni přímo neukládá povinnost opustit území ČR. Napadené rozhodnutí jí také neukládá zákaz vstupu na území ČR. Jde „pouze“ o rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. V tomto soud odkazuje na závěry NSS vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33: „NSS nepřisvědčil ani stěžovateli tvzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovatelovou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pozbude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní plynulo, neznamená to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Turecka. Ostatně stěžovatel v lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, čj. 10 Azs 235/2020-35). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli brozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede“ (odst. 14). Ve shodě se závěry NSS soud taktéž konstatuje, že napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, kterým sice žalobkyně ztrácí pobytové a pracovní oprávnění, přímo nevede k povinnosti žalobkyně opustit ČR a vrátit se do Vietnamu.

25. Jediným řešením situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků ČR, včetně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy není nutně pouze prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně, která výkonem nelegální práce zapříčinila, že její žádosti nemohlo být vyhověno.
26. Soud dále uvádí, že rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy zahrnuje primárně vztahy mezi manžely nebo jiné de facto vztahy (partnerské) a jejich nezletilé děti. Mezi rodiči a jejich dospělými dětmi nebo mezi dospělými sourozenci není rodinného života, který by požíval ochrany čl. 8 Úmluvy v souvislosti s vycestováním, resp. neudělením pobytového oprávnění. Výjimkou je pouze případ, pokud by na sobě byli závislí (Slivenko proti Lotyšsku, č. 48321/99, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. 10. 2003, § 94-97); tato výjimečná situace však není případ žalobkyně, neboť její děti nejsou závislé na osobní péči žalobkyně.
27. Lze dále poukázat na to, že synovi žalobkyně je 23 let, je tedy zletilý a není jakkoliv nucen opustit ČR. Jeho pobytové oprávnění není navázáno na pobytové oprávnění žalobkyně. Rovněž je třeba zmínit, že adresu hlášeného pobytu má syn žalobkyně v Praze, přičemž matku navštěvuje ve dnech, kdy nestuduje. Z uvedeného plyne, že syn žalobkyně není závislý na osobní péči své matky. V současné době syna žalobkyně ekonomicky podporuje toliko jeho sestra; žalobkyně tedy přímo svého syna nijak finančně nepodporuje, neboť nemá žádné příjmy.
28. Pokud jde o dceru žalobkyně, ta je zletilou dospělou ženou, na území ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty, její pobytové oprávnění tedy rovněž není závislé na žalobkyni a dcera na ní není závislá ani ekonomicky.
29. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně, která je občankou Vietnamské socialistické republiky, je zdráva a její zdravotní stav jí umožňuje návrat do Vietnamu. Není tak důvod se domnívat, že by pobyt žalobkyně ve Vietnamu, kde žila prakticky 40 let, nebyl možný. K tomu soud dále podotýká, že žalobkyně pobývá v ČR od července 2018, přičemž její děti pobývají v ČR až od roku 2021. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobkyně nechala své děti v roce 2018, kdy jim bylo 17 let (syn) a 14 let (dcera), ve Vietnamu a sama vycestovala do ČR. Z toho též vyplývá, že už v roce 2018 musely její tehdy nezletilé děti překonat odloučení od matky a žily ve více jak 3 roky ve Vietnamu bez osobního kontaktu se svou matkou. Soud tak nevidí důvod, proč by dnes již zletilé a samostatné děti žalobkyně nemohly žít v ČR bez přítomnosti své matky. Soud pak dále podotýká, že žalobkyně může i v případě jejího pobytu ve Vietnamu využívat pro komunikaci se zletilými dětmi telekomunikační technologie, popř. se spolu mohou stýkat prostřednictvím vzájemných pravidelných návštěv dětí u žalobkyně ve Vietnamu, nebo naopak návštěv žalobkyně u dětí v ČR. Pouhá skutečnost, že žalobkyně pobývá v ČR od července 2018 a že má od roku 2021 v ČR zletilé děti, nemůže představovat tak intenzivní zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, aby v případě jejího návratu do Vietnamu bylo možno hovořit o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Ani samotná nemožnost požádat ve Vietnamu o zaměstnaneckou kartu, popř. celkové obtíže se získáním pobytového oprávnění na území ČR, nemůže být sama o sobě považována za důvod, pro který by mělo být napadené rozhodnutí nepřiměřené. Souhlasit lze v této souvislosti se zmínkou žalovaného, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky (srov. např. bod 36 rozsudku NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017–34). V tomto ohledu je třeba znovu poukázat na extraterritoriální účinek čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nic nesvědčí tomu, že by žalobkyně nemohla rozvíjet a realizovat i svůj soukromý život (v podobě ekonomické aktivity) na území země původu, ačkoli soud nepopírá, že výdělků ve Vietnamu mohou být výrazně nižší než v ČR. Žalobkyně pak také zcela pomíjí fakt, že stejnou vyživovací povinnost k synovi jako žalobkyně má také její manžel; přestože žalobkyně tvrdí, že svazek s manželem je již jen formální, nic to nemění na tom, že i manžel žalobkyně by se měl podílet na výživě jeho syna.
31. K odkazu žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2024, č. j. 34 A 34/2023-37, lze předně zdůraznit skutečnost, že žalovaný v části napadeného rozhodnutí netvrdil, že si žalobkyně v budoucnu bude moci obstarat nové pobytové oprávnění a opět se do ČR vrátit, jak tomu bylo ve věci posuzované Krajským soudem v Brně. V tomto směru je odkaz žalobkyně na uvedený rozsudek nepřipadný. Lze pak souhlasit se žalovaným, že v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 34/2023-37 se řešila skutkově odlišná situace, neboť krajský soud se v dané věci vyjadřoval k případné nemožnosti dané cizinky se vrátit na území a získat jiné pobytové oprávnění za situace, kdy na území pobývaly její tři nezletilé děti, které disponovaly trvalými pobyty a na území ČR pobýval i jejich otec, bývalý manžel cizinky. To však není případ žalobkyně; její děti jsou zletilé, přičemž nebylo prokázáno, že by členové rodiny byli nějak závislí na vzájemné osobní péči. Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 34/2023-37 soud neshledal případným.
32. Z výše popsaného je zjevné, že v posuzované věci nemohlo rozhodnutí žalované nepřiměřeně zasáhnout do rodinného a soukromého života žalobkyně. Soud proto uzavírá, že v případě žalobkyně neshledal natolik specifické okolnosti ohledně její rodinné a soukromé situace, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Námitky žalobkyně v tomto směru tak nejsou důvodné.
33. Soud zdůrazňuje, že v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemusí být správním orgánem proveden ani výslech účastníka řízení, neboť mu takovouto povinnost zákon obligatorně neukládá. To ovšem za stavu, kdy je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit a učinit si ucelený obraz o osobní a rodinné situaci žalobkyně (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018–32), což byl i tento případ. Soud tak nesouhlasí se žalobkyní v tom, že by provedení dalšího výslechu žalobkyně (žalobkyně byla vyslechnuta dne 15. 11. 2022) a výslechu jejich dětí bylo pro zjištění skutkového stavu potřebného pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nezbytné. Žalobkyně by si měla v této souvislosti uvědomit, že správní orgány nijak nezpochybily fakt, že žalobkyně sdílí domácnost se svou dcerou a že syn žalobkyně za žalobkyní jezdí na víkendy, jelikož přes týden studuje v Praze. Rodinné vazby žalobkyně na území ČR, které žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila, tudíž měly správní orgány za prokázané a vycházely z nich při hodnocení přiměřenosti jejich rozhodnutí. Soud považuje též za důležité, že žalobkyně v žalobě nespecifikovala žádnou konkrétní okolnost, kterou by správní orgány nehodnotily.

Soud proto uzavírá, že v projednávané věci neshledal pochybení v tom, že správní orgány neprovedly další výslech žalobkyně a výslech jejich dětí pro zjištění skutkového stavu potřebného pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Námitku tak není důvodná.

34. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. března 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.